

Ne Kadar Uzağında Olsanız da

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Mayıs 2024

"Aşk diyorsunuz ya,
İşte orda durun bayım
Islak unutulmuş bir taş bezi gibi kalakaldım
Kendimin ucunda
Öyle ıslak,
Öyle kötü kokan,
Yırtık ve perişan.
Siz aşkı ne bilirsiniz bayım
Aşkı aşk bilir yalnız!"(Alıntı)

Yalıtılmış düşler mezarlığı...
Öncem hicap anda saklı yalnızlığım yarınlarsa muğlak bir de siz, bayım...
Sizsizliğin cinnetinde saklı cennetin tebaasıdır duygularım.
Bensiz bir mısra ise ölüme gebe ölümsüzlüğü dilediğimse yalandır öncemden firar etmiş bir melankoli ile
s/özlendiğim de.
İçimin angaryası ve ruhumda saklı Çıft Çarşısı...
Ya, yüreğim?
Bedenimi es geçtim çoktan kendimden geçtim yine de...
Yine de hicretiyim ben evrenin ve aşkın hicri cinnetin kılık değiştirdiği...

Ah, ruhumda saklı cennetin ilk ve tek misafiri iken siz...

Sizle olamadığımız kadar senli benli ve işte yalnızlığıma da bu aşka da kefil olduğuma dair tutulan o tutanak altında imzam delicesine uçuşan frapan yaprakları ruhumu akdinde saklı iken kimlik numaram ve içimde yaşadığım cendere tastamam bir ölü için gereken ne ise haiz olduğum kadar kanlı canlı bir isyanla basıyorum işte sözcüklerin bam teline...

Yuhalandığım mı?

Yoksa enkaza dönüşen ruhum mu?

Yardakçı gölgeler iş başında bense uzağında gölgelerin tuzağına da düşmediğim kadar cihanın ve yalanların da uzağında.

İstifli duygular cumhuriyeti.

Ve işte aşkla ördüğüm kerevit.

Nakşeden bir sekant kısacık bir zaman diliminde büyümemi de beklemeyin benden, ey, vefasız bayım ve de aşkın kare kodu iken özlem artık kim ise dedikodumu yapan yaftaların dayatıldığı bu dünyada da yerim olmadığım ayan beyan.

Firar ettim ben hem bir sözlüğün sayfalarından sükün ettim ve tüm hücrelerimle edebiyatın ta kendisi olmaya aday hüznümlü ödediğim bedeller kadar da muğlak iken insanlar ve hüznüme kefil siz ise rencide ettiğiniz kadar yürek iklimimi sanmayın ki çok uzağınızdayım sanmayın ki atan şafağınızdayım sanmayın ki şakağımla dayalı kalemimin tek güzergâhıdır bu imkânsız aşk...

Aşka aşık.

Aşikâr aşka aş erdiğim.

Çocukluğum ve çocuk kalabildiğim kadar da kefilim masumiyetime ve yalnızlığıma ve işte racon kesiyorum yıldızların tabiri ile sektiğim Samanyolu ve işte adımı değiştiriyorum mademki Zühre'siyim yıldız kuşağının gözlerimde çakan yıldızlardan ibaret olmadığım kadar ismimle müsemma bir çiçek tarlasında ve de salınan gelinciklerin ortasında açan bir gülüm tabiri caizse külümden doğduğum ve bir adım ötesi: tek ziynetimi saklı tuttuğum.

Ne kibir.

Ne kin.

Ne kinaye.

Ne hiciv.

Asılı kaldığım gök kubbenin nuru değilken yağın üstüme yağmalandığım kadar yağın nurum aşkın üstüne.

Gönlümün gönyesi.

Aşkın künyesi.

Küfür eden zalimin ibresi.

Aşka sadık bir Küllkedisi.

Bal kabağından değildir bindiğim araba aslında iki ayağımla adımladığım kadar evreni bakmayın asla ne cüsseme ne cübbeme cümlelerin reşit kıldığı aşkın merkezinde saklı bir nidayım ben sessizliğime kefil olduğum kadar sözcüklerle beslendiğimden bir adı ötesi canım yandıkça sevesim gelir benim ve sevi dilinde nakşeder kalemim.

Diri bir matem saklı içimde.
Dingin değilim.
Duru yüreğim kadar sebiliyim aşkın ve tek tutamağım hayata aşkla payidar olacaktır illa ki na'şım.
Hüzünler furyası.
Katıksız yalancı dünyaların da çıktı mı da ortaya foyası.
Cılkı çıkmış aşklara duyduğum öfke.
Ve işte imkânsız bir sevda masalında saklı iken de Külkedisi.
Hüznüm bir redif.
Aşkım kasıtsız.
Yalnızlığım sa bir kesit.
Evrelerin yaşamın ve tüm yaşam dinamikleri göğün de tembel bulutları göç mevsiminde şerit değiştiren ruhların nüktesi.
Ölümüne sevdiğim doğrudur.
Ölümüne yazdığım da.
Yorgun yürekler sokağında sektiğim de doğrudur.
Her sekmede bir şiire denk düştüğüm kadar her şiirin de ulağı ve uleması iken kalemim ve işte postaya verdiğim mektuplarım da henüz ulaşmamışken adresime...

"Allah'la samimi oldum geçen üç yıl boyunca
Havı dökülmüş yerlerine yüzümün
Büyük bir aşk yamadım
Hayır
Yüzüme nur inmedi, yüzüm nura indi bayım..."(Alıntı)

Direncim sınıandığım kadar sevdiğilerimle kırılmadı asla.
Annemin defalarca nefesinin kesildiği noktada esiri olmadım nefsimin ve sırf nefes alsın diye annem ben dünya ile olan hesabımı çoktan kestim.
Yüzümdeki çiçek bahçesi ve ruhumun nuru.
Gönlün sefasını sürmekten ziyade cefa yüklü son üç senem.
Acıyla büyüyen iman gücüm ve Rabbime teslimiyetim ve işte nurların eşlik ettiği annemin de yüreği iken onun varlığı yine benim cennetime denk düşen.
Bayım...
Bayat ekmeğın tadını da çok sevmeyi öğrendim bu geçen üç sene zarfınca ve soğuk kış gecelerinde, annem uzağında iken meteliğe kurşun attığım günlerde bayat ekmeğın tadına tav olduğum kadar ne şeytana ne nefsim av oldum.
Günlerim hastane koridorlarında geçerken gecelerim niyazlarımla dolu Allah yolunda baş koyduğum inancın seferisi ve aşkın künyesi iken Allah rızası için sevmek nedir öğrendim ben...
Sizi de Allah rızası için çokça sevebilmişken uzağınızda ve de aşkın tuzağında yakalandığım rüzgârı değil rüzgâr beni terbiye etti ve savrulduğum kadar uzaklara ve annemden ayrı geçen zamanların acısını

severek ve dua ederek çıkardım...

Siz aşktan ne anlarsınız ki aşk eğer ki sizin için bir oyun...

Siz aşkı sevseniz de en çok kendinizi sevdiniz.

Bense en çok Allah'ımı...

Bir saniye sonrasında tahayyül edemesem de çok uzak zamanları kolaylıkla kestirebiliyorum ve kimine göre eksik etekli kimine göre eksik akıllı sizin gözünüzde sefil yüreğimle efil efil estiğim kadar iç dünyamı zengin ve sıcak tutuyorum ve de bu aşkın öylesine bir dokunulmazlığı var ki, ey vefasız bayım ve siz isteseniz de istemeseniz de baş koyduğum bu yoldan yoktur dönüşüm.

Allah'a emanet olun ve bana uzak Allah'a yakın...

Lakin ne kadar uzağımda olsanız da dualarım ve yüreğim sizinle...